

Når man snakker om et 'konsistent objekt' så er det gjerne med basis i at det står i et spesifikt forhold til et *innhold*—som har vært *drøftet* frem—og at *formen* til objektet er prosess-generert. Det jeg drøfter i denne flyeren, med basis i Arne Næss ide om presisering, er at det trengs to prosesser.

Dvs. at man med basis i et spesifikt konsistenskrav T_0 vil kunne generere formen med basis i to prosesser— T_1 og T_2 —som er operativt ulike, men substansielt ens. Å oppnå dybde i formen er dermed *ikke* et rent konsistenskrav, men handler om å *tilføre* formen substans, og *konsekvensrik*.

Presisering handler derfor vesentlig om *transposisjon*. Altså en 'estetisk-epistemisk operasjon' som henger på to ulike prosesser— T_1 og T_2 —som spiller/reflekterer hverandre på produktive måter. Og tillater å styre inn mot et resultat som *ikke* er kjent på forhånd, men allikevel *kjennes* på kroppen.

Mens forrige flyer retter søkelyset mot *vaghet* mht. *hvor* en holdning (dvs. ord og handling som avtegner seg i et spesifikt forhold) *kommer fra*, og hva den *styrer mot*; tar denne flyeren for seg det *komplementære* forholdet: premisser og konklusjon er *klare*, men *spillerommet* mellom dem er *vagt*.

Denne muligheten—at et *konsistent* forhold mellom premiss **A'** og konklusjon **B'** skulle ha noe *annet* å by på enn *slutningen*—vil ikke være selvsagt for alle. Men når man tenker seg at en konsistent slutning henger på et *formalt* krav, så vil man kunne tenke seg at *prosessen under* kan variere.

La oss kalle dette *underliggende* prosess-skiktet for **X'**. Det vil da være slik at samme *ulike* prosesser kan generere *samme* form. Hvilket innebærer at samme forutsetning om at man fra premisset **A'** konkluderer **B'**, ikke behøver å gjenspeile *enighet* blant forskjellige involverte parter om *prosess*.

Det er f.eks. rimelig opplagt at om folk er enige i slutningen 'dersom man skal ha demokrati [*premiss*] så må man ha medbestemmelse [*konklusjon*]' er det *ikke* opplagt at folk har de samme oppfatningene om *demokratiske prosesser*. Det hører ved snarere til sjeldenhetene at det er enighet her.

Derfor reiser det seg et spørsmål om hvordan man drøfter prosesser. Arne Næss' idé om *presisering* med basis i en *spesifikk* erkjennelse (som forholdet mellom demokrati og medbestemmelse) kan være et bidrag her: nemlig at det *spesifikke* utgangspunktet kan *får* større *dybde* gjennom *presisering*.

Det er her det er interessant at det spesifikke utgangspunktet **T₀** oppnår større dybde ved hjelp to presiseringer: **T₁** og **T₂** (som her forstås som to ulike prosesser [som på Tvergastein—å *bygge* og *bo*]). Det er aldri bare én, men alltid to. Det oppstår et *krysspress* mellom **T₁** og **T₂**, og av det *dybde*.

Dvs. at det oppstår en *triangulering* rundt basis-erkjennelsen som f.eks. kan bidra til oppklaring av hva man *vil* med demokratiet: eller, fordi triangulering er på gang—og under arbeid—så vet man at man styrer mot en *oppklaring*, og at den *vil komme* med tidens fylde, og vil være like *konkret* som et tre.

La oss si at **T₁** defineres som prosessen med å *bygge* demokratiet gjennom en diskusjon, og at **T₂** defineres som prosessen med å *handle* demokratisk (v/å følge opp innholdet i diskusjonene). Om **T₁** og **T₂** ikke konkurrerer—men sidestilles—vil det bli klart hva man vil med demokrati i denne saken.

Arbeidet med å *presisere* en *spesifikk* erkjennelse går mao. *innover* formen —at medbestemmelse er konsistent med demokrati—og koble den på en *helt* bestemt historikk. En teknisk betegnelse på det å styre inn mot en avklaring/et resultat fra to forskjellige kanter kalles en *isomorfisme*.

Når en isomorfisme oppstår—som antatt her—vil prosessene internt ha noen operative egenskaper som spiller hverandre (på en produktiv måte). Det vil f.eks. være sider med å følge opp innholdet av diskusjoner som vil være *konsistent* med andre sider med å bygge demokratiet v/diskusjon.